

ŽIVOT TROCHU JINAK

LADISLAV KOŠŤÁK / LUDVÍK JESENSKÝ

ŽIVOT TROCHU JINAK

LADISLAV KOŠŤÁK / LUDVÍK JESENSKÝ

Copyright © 2023, **Ladislav Košťák / Ludvík Jesenský**

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být publikována v jakékoli formě bez písemného svolení vydavatele.

Ladislav Košťák
Tibubeneng, Canggu, North Kuta
Badung Regency, Bali, Indonésie
www.zivottrochujinak.cz

Poznámka: Tato kniha popisuje skutečné události, situace a zážitky. Popisuje reálná místa i reálné příběhy lidí. Zatímco jména míst a jejich popis vždy odpovídá skutečnosti, některá jména osob byla z důvodu zachování soukromí pozměněna nebo nejsou uvedena v plném znění.

Book Layout © 2023 Ladislav Košťák

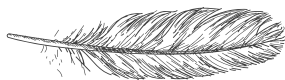
Život trochu jinak / Ladislav Košťák / Ludvík Jesenský — 1. vydání
ISBN 978–80–270–4155–8

PODĚKOVÁNÍ

*Chtěl bychom tímto z celého srdce poděkovat všem,
kteří měli trpělivost a shovívavost s nelehkým
vznikem této knihy. Ze srdce děkuju...*

<i>Když se rodí andělé.....</i>	<i>1</i>
KAPITOLA PRVNÍ – SEN.....	9
<i>Začni znovu snít.....</i>	<i>10</i>
<i>Věř svým snům.....</i>	<i>13</i>
<i>Jdi za svými sny.....</i>	<i>14</i>
KAPITOLA DRUHÁ – ZMĚNA.....	17
<i>Rodina se duší.....</i>	<i>19</i>
<i>Paprsek naděje.....</i>	<i>20</i>
<i>Vykročit.....</i>	<i>21</i>
KAPITOLA TŘETÍ – ROZHODNUTÍ.....	25
<i>Výpověď.....</i>	<i>27</i>
<i>První plán.....</i>	<i>30</i>
KAPITOLA ČTVRTÁ – PŘÍPRAVY.....	35
<i>Rodiče.....</i>	<i>38</i>
<i>Prodej domu.....</i>	<i>43</i>
<i>Konec v práci.....</i>	<i>50</i>
<i>Kamarádi.....</i>	<i>52</i>
<i>Zbavit se věcí.....</i>	<i>57</i>
<i>Odchod.....</i>	<i>59</i>
<i>U maminky.....</i>	<i>62</i>
<i>Na cestu.....</i>	<i>65</i>
KAPITOLA PÁTÁ – NA CESTĚ.....	69
<i>Dubaj.....</i>	<i>71</i>
KAPITOLA ŠESTÁ – PRVNÍ DEN.....	77
<i>Na letišti.....</i>	<i>79</i>
<i>Taxikář.....</i>	<i>82</i>
<i>Nový domov.....</i>	<i>88</i>
<i>Kavárna.....</i>	<i>90</i>
<i>První večere.....</i>	<i>93</i>
KAPITOLA SEDMÁ – NOVÝ ZAČÁTEK.....	101

<i>Moře</i>	105
<i>Noví sousedé</i>	107
<i>Sousedé z Česka</i>	110
<i>Stěhování</i>	114
<i>Sigi</i>	116
<i>Nová vila</i>	119
<i>Made</i>	121
<i>Karta</i>	127
<i>Na motorce</i>	131
<i>Nehoda</i>	135
<i>Ráno</i>	141
<i>Had</i>	142
<i>Vykradli nás</i>	145
<i>Domácí škola</i>	150
<i>Velryba</i>	151
<i>Prodloužení víz</i>	154
<i>Noční výprava</i>	156
<i>Štěpánka a Leoš</i>	158
<i>Průvod soch</i>	164
<i>Cesta na pláž</i>	170
<i>Do školy</i>	178
<i>Facebook</i>	180
<i>Ze školy</i>	182
<i>Singapur</i>	184
<i>Marsi</i>	190
KAPITOLA OSMÁ – BEZ PENĚŽ	197
<i>Stará práce</i>	202
<i>Nová naděje</i>	204
<i>Greenlot</i>	206
<i>Sousedé</i>	210
<i>Přátelé</i>	212
<i>Malajsie</i>	214
<i>Sdílení</i>	220
<i>Stíny</i>	222
<i>Leošova past</i>	223

<i>Finančák</i>	226
<i>Rozchod</i>	228
<i>Těhotenství</i>	229
<i>Sudička</i>	231
<i>Škola</i>	236
<i>Ignác</i>	242
<i>Volby</i>	244
<i>Shinta</i>	247
<i>Sopka</i>	249
<i>Něco končí</i>	254
<i>Něco začíná</i>	257
<i>Rodiče</i>	259
<i>Vězení</i>	261
<i>Vila Cinta</i>	265
KAPITOLA DEVÁTÁ – PRŮŠVIH	269
<i>Vydírání</i>	272
<i>Nenávist</i>	274
<i>Udání</i>	277
<i>Nadechnout se</i>	279
<i>Policie</i>	281
<i>Je toho moc</i>	284
<i>Konec</i>	285
KAPITOLA DESÁTÁ – NADĚJE	289

Když se rodí andělé...

Vjíždíme na potměšité nemocniční parkoviště a Lucce stékají pramínky krve po nohou. Sněhově bílé šaty se rychle barví do ruda a kapky krve se vpíjí do sedačky spolujezdce.

Dívá se na mě s očima plnými strachu a bezmoci.

“Je mi to strašně líto!” zašeptá a obrovské slzy se jí koulejí po tvářích. Zavře oči, jako by chtěla skrýt vše kolem sebe, jako by tomu nechtěla uvěřit a chtěla se někam schovat.

Když zastavíme, pomůžu jí ven a pomalými opatrnými kroky se blížíme ke vchodu nemocnice. Jen neudělat příliš prudký krok, jen neudělat nic, co by celou tu situaci ještě zhoršilo.

A po pár krocích se to stane. Podlomí je jí nejistá kolena a celou svou vahou klesá do mých rukou. Pramínky krve jí teď tečou proudem po stehnech a lýtkách, stékají do bot a kapou na zem. Dlaněmi se je snaží všechny zadržet, chce zachytit alespoň kousíček naděje. Mezi prsty jí ale nenávratně protéká oboje.

“Je mi to tak líto!”

Její tichá slova plná bolesti a lítosti se mi záryvají do srdce. Nerozumím ni-

čemu z toho, co se děje. Vidím před sebou toho nejbližšího člověka, co mám, jak ztrácí ohromné množství krve a s ní i ten kousíček života, který v sobě nosí. Nechápu, co to znamená a zoufale se modlím o jakoukoli pomoc.

“Bude to dobrý. Uvidíš!”

S předstíranou sebejistotou a klidem se v ní snažím probudit alespoň malou naději. Oba ale tušíme, že dobrý to nebude. Chytnu ji do náruče a co nejrychleji běžíme k proskleným vchodovým dveřím. Teplou krev cítím na ruku, její horké slzy mi tečou po krku.

Z ticha nočního parkoviště vpadneme do zářivě osvětlené vstupní haly. Přestože je téměř půlnoc, všude je najednou plno lidí. Jako bychom se ocitli v letištní hale. Doktoři, sestřičky i několik pacientů se na nás otočí a v jejich tvářích vidím překvapení a údiv. Dvě nejbližší sestřičky hned běží k nám a po chvílce je tu i třetí s invalidním vozíkem. Opatrně posadí Lucku na vozík a s rozpaky v očích i v hlase se ptají, co se stalo.

“Doktor Agung,” vyhrkne Lucka přes nový příval slz. Sestřičky se na sebe podívají a jedna z nich ukáže směrem do dlouhé chodby napravo.

“Už na vás čeká. Před chvílí přijel.”

Tuhle nemocnici na předměstí Denpasaru jsme si vybrali hlavně proto, že ji máme necelou hodinu jízdy autem od domu, a to i v husté balijské dopravě. Nechtěli jsme luxusní západní nemocnice a kliniky, ale rozhodli jsme se pro obyčejnou nemocnici, kam chodí místní. Ne kvůli penězům, péči nám platí pojišťovna, ale spíš kvůli nějaké opravdovosti, které v sobě tohle místo má.

Jedeme dlouhou chodbou mezi dveřmi ordinací. Držím Lucku za ruku, zatímco její vozík stále tlačí jedna ze sester. Nemocniční chodby kdekoli na světě jsou si tak podobné. Po stěnách kolem nás se rychle míhají obrázky virů, usměvavých dětí a reklam na barevné krabičky léků. Jen tu a tam obrázek balijské tanečnice, postava bájného Baronga a před každou ordinací polička s obětinami. Věda lékařů je tu tak nějak protkána opravdovou vírou v uzdravení.

“Pak Agung!” volá sestra a ze dveří na konci chodby vykoukne hlava doktora. Štíhlý, sotva třicetiletý, spíš surfař než doktor. Široce otevře dveře a nechá nás vejít do ordinace.

“Good evening, Lucy,” vítá nás výbornou angličtinou a spěšně couvá dovnitř. Sestra zaparkuje Lucku doprostřed místnosti a se zdvořilou úklonou mizí ve dveřích. Navzdory doktorovu věku mu z tváře září klid a jistota. Sleduje krev na Lucčinyh nohách, dívá se na krev na ruku.

“Kdy se to stalo?”

Sedá si klidně do křesla za stolem a hledá krabičku latexových rukavic.

“Asi před půl hodinou doma. Začala jsem slabě krvácet, ale pak tady na

parkovišti...”

Z očí se jí vyhrne další proud slz a zbytek věty uvízne v krku. Zoufale k němu zvedá ruce celé od krve, aby ukázala, co nedokáže popsat slovy. Nemá na nich ale červené stopy od krve, její ruce jsou najednou temně rudé, až téměř fialové. V tu chvíli ve mně úplně hrkne. Toho jsem si vůbec nevšiml, přestože jsem ji držel za ruku. Krev jí v temných cérech odkapává na bílé šaty. Doktor na to neřekne nic. Jen se dívá na ty ruce a světlo v jeho tmavě hnědých očích jako by pohaslo.

“Podíváme se na to,” řekne po chvíli a jde k bílému závěsu na levé straně ordinace. Když ho odhrne, objeví se ještě jedna místnost; mnohem menší, s lehátkem, skříněmi plnými léků a políčkami s nástroji. Lucka tu už byla několikrát, a tak se mechanicky zvedá z vozíku a s velkou námahou se šourá k lehátku. Doktor za ní závěs zatahne, jako by chtěl ohraničit prostor, kde se dějí zázraky. Snad, aby oddělil nemocniční lehátko od zbytku světa tam kolem a mohl sem pozvat na pomoc všechny své bohy a demony.

Stojím teď sám v osamělé ordinaci a slyším jen nekonečné ticho. Kdyby tu byly hodiny, jejich vteřinová ručička by svým tlukotem alespoň posouvala běh času. Ale nic netluče, i čas ustal. Jen otevřeným oknem sem proniká černá tma hluboké noci a tichounký monotónní zpěv velkých plátěných draků kdesi vysoko na obloze. Ve stálém větru tam visí stovky metrů nad zemí a provazy napnuté na jejich bambusových kostrách vydávají tichý zvuk, jako by zpívaly. Dívám se za tím zvukem do noční tmy s vírou, že snad tam odněkud ze shora může ještě přijít naděje. Otevřeným oknem ale přichází jen jemný závan teplého větru. Lehké pohazení nočního vánku a v něm jakýsi tichý šepot. Tichý šepot anděla, který říká, že dnes ne.

Až teprve teď mi vyhrknou slzy do očí. Nedá se to zastavit. Je mi to tak strašně líto! V přívalu slz se rozmazala celá ordinace, ztratily se všechny barvy a pomalu se ztrácí i poslední kousky víry a naděje, kterou v sobě mám. Utírám slzy do rukávu, ale z očí se mi hrnou stále nové. Stydím se za ty slzy, protože to poslední, co by teď Lucka potřebovala vidět, je můj pláč.

Zpoza bílého závěsu slyším tichounké kovové cvakání. Přestavuju si, jak doktor bere a pak zase odkládá nástroje na kovový táč. A teď slyším i Lucčin dech. Najednou rychlý, přerývaný slzami.

“There is no heartbeat.”

Doktor řekne ta čtyři krátká slůvka a svět se zastaví. Jako by najednou anděl svými křídly sfoukl plamen svíčky. Jako by teplý závan nočního větru zavřel stránky knihy, do které se měl začít psát život nového člověka.

Nikdo není dost připraven slyšet, že srdíčko jeho dítěte netluče. Žádná žena není dost připravena na to, že dítě, které v sobě nosí, již nežije. Poodhrnu zá-

věs a doktor mi pokyne, že můžu jít k Luce. Leží nehnutě, s očima zavřenýma a s veškerou tou bolestí uvnitř. Jako by se celá její duše schoulila, aby objala to malé. Jako by se nechtěla vzdát toho života, který v sobě pět měsíců nosila. Tíše leží s očima stále pevně zavřenýma, ale ohromné slzy ani tak nedokáže zadržet. Všude kolem je zase to hrozné ticho. TI ticho kolem nás najednou křičí a ten křik trhá srdce na kusy.

Doktor nás na chvíli nechá naší bolesti a jde ke stolu psát nějaké papíry. Po chvíli přinese jeden z nich a podává mi ho.

“Tohle teď musíte zaplatit. Dole je pokladna. My tu počkáme.” Vezmu si od něj papír a přes slzy v očích vidím rozmazaně částku 10 milionů. Naše bolest tak najednou má i svoji cenu. Dívám se na ten papír, pak na doktora, a nejsem se najednou schopen ani pohnout. Proč mi, pro boha, teď dává účet místo toho, aby se snažil zachránit Lucku i to malé? Vidí moje zmatení. Lehce mi položí ruku na rameno a přiměje mě posadit se.

“Je mi to moc líto, ale tady už nemůžeme pomoci. Lucka ztratila plodovou vodu i spoustu krve. To malé už nemůžeme zachránit.” Pak tíše a trpělivě popisuje, co se stalo. S ohromným klidem v hlase a s pečlivou dikcí své angličtiny.

Chápavě přikyvuju. Sáhnu si do zadní kapsy kalhot pro peněženku, ale s hrůzou zjistím, že mám jen plavky. V tom spěchu jsem si vzal to první, co mi přišlo pod ruku a kalhoty s peněženkou jsem nechal doma.

“Strašně moc se omlouvám, ale já jsem nechal peněženku doma.”

“I já se moc omlouvám, ale bez zaplacení nemůžu dál nic dělat.” Uctivost jeho hlasu se pomalu ztrácí v neústupnosti.

“To je samozřejmé,” souhlasím rychle a chápu, že tak to prostě je. Že doktor je asi ten poslední, kdo by to mohl ovlivnit.

“Budu tady do hodiny,” odhaduju a doufám, že to snad stihnu i rychleji.

“To je v pořádku. Lucka si alespoň trochu odpočine. Počkáme.”

Vyběhnu na chodbu a spěchám na parkoviště. Venku schovám účet do kapsy plavek a na stisk dálkového ovladače už blikají blinkry auta. Ulice jsou téměř prázdné, na semaforech svítí jen výstražná oranžová světla. Nazpátek budu rychle.

Do ticha nemocničního parkoviště se vracím asi po 40 minutách. V proskleném průčelí nemocnice svítí výrazný nápis “Loket”, pokladna. Je už po půlnoci, ale slečna si ode mne ochotně bere účet i kartičku pojišťovny. Chvilí si jí prohlíží a pak s omluvným výrazem vysvětluje, že teď musí zavolat do pojišťovny a od-souhlasit si podmínky a vyšší platby. Nechci čekat. Podám jí kreditní kartu s tím, že raději zaplatím hned. S pojišťovnou si to pak vyřídím sám. S úlevou kartu přijme a strhne si platbu za účet ve výši asi 15 tisíc korun.

V ordinaci leží Lucka stále na lehátku. Chytnu jí za ruku a dívám se na její

dlaně. Stále se chvějí. Dá si ruce na břicho, jako by se chtěla ujistit, že tam to malé skutečně bylo. Vždyť přeci nemůže najednou zmizet. Doopravdy tam bylo! Vidím, že brečí, ale z očí jí už netečou slzy. Jako by je už všechny vyplakala. Když smutek nejde utopit v slzách, zbyde jen bolest. A myslím, že to musí být bolest, kterou si nikdo nedokáže představit, dokud ji nezažije. Musí to být nepopsatelná bolest, když máma ztratí toho, kdo byl součástí jejího těla. Bez možnosti obejmout ho, pohladit. Jako by ztratila kus sebe sama. Místo, které si udělala pro to malé v srdci, už navždy zůstane prázdné.

Pohládím ji po vlasech, ale doktor mi naznačuje, že musí něco dokončit. Pomalu zase zatáhne svůj bílý závěs. Závěs za místem, kde se dnes záznaky nedějí. Po deseti minutách nezbývají v Lucčině těle ani poslední stopy po malém dítěti, které v sobě nosila. Doktorovy ruce, které snad jednou měly přivést to malé na svět, teď odnášejí poslední potrhané kousky jeho života. Stačilo jen pár minut a ohromné očekávání a štěstí se mění na nekonečný smutek.

Vím, že ta tichá prázdnota v nás zůstane už navždy. Necítím vztek, ani zklamání. Jen obrovský smutek. Můžeme si tisíckrát říkat, že to spraví čas, ale oba víme, že takovou ránu ani čas nezacelí. Někdy nemusíme udělat něco špatně. Jen prostě někdy nejdou věci tak, jak by měly. A nemusí to být ničí vina. Jen se to tak prostě někdy stane.

Najednou se mi chce hrozně moc křičet. Chce se mi křičet, ale nikdo neslyší. Chci vykřičet tu bolest, ten strašlivý smutek. Chce se mi zasypat celý svět výčitkami. Zvedám hlavu k nebi a chci se ptát: “Bože, proč? Proč? Bože, chtěl jsem jednou to malé vzít na klín a vyprávět mu o Tobě. Moc Tě teď ale prosím, vezmi ho na klín Ty a vyprávěj mu o nás.”

Možná právě takhle nějak se rodí andělé. Jsou to děti, které se nestačily narodit. Čekali jsme dítě a narodil se nám anděl. Až zase uslyšíme ten tichý šepot v podvečerním větru, budeme věřit, že je tu s námi. Budeme sedávat na schodu před naším domem v naději, že si k nám přisedne.

Milí čtenáři, zaposlouchejte se do našeho příběhu vetkaného do rádků této knihy. Do skutečného příběhu skutečných lidí, kteří ani zdaleka nejsou dokonalí. Některé stránky jsou vyprávím s radostí a s úsměvem, jiné spíše potichu šeptám, někdy s lítostí, někdy se zahanbením.

Poznejte, jaké to doopravdy je pro rodinu z Česka, vytvořit si domov na tropickém ostrově. Jaké to je, vychovávat děti v jiné kultuře; jaké to je, přijít ze dne na den o všechny peníze i jak složité je žít pětičlennou rodinu bez možnosti zaměstnání. Prožijte společně s námi šťastné chvíle na exotické pláži tropického ostrova, ale i krutost lidské zloby. Staňte se svědky našeho tvrdého pádu až na úplné dno. Poznejte spolu s námi, jak tvrdý může být život s důsledky našich chyb, jak těžké je, dostávat se znovu nazpět do normálního života.

Snažím se náš příběh vyprávět s úsměvem na rtech, často však se slzami v očích. Je to příběh opravdovosti života, jeho syrovosti a často i krutosti. Je to ale především příběh o naději. O naději, že i když se život neodvíjí vždy tak, jak bychom si přáli, každý z nás může najít opravdové štěstí.

Je spousta toho, co nám život v zahraničí vzal, nesrovnatelně více nám toho ale přinesl. Možná nejsme bohatí, jak jsme si kdysi přáli, prožíváme však nesmírně bohatý život. Bohatší, než bychom si kdy dokázali představit.

Se vši úctou a pokorou Vás však prosím o jedno, nesuďte nás. Vím, že jsme udělali spoustu chyb a spoustu hloupostí. Dlouho si ponese jejich důsledky a dlouho za ně budeme cítit lítost. Nikdo z Vás však nešel po na té cestě s námi, nikdo z Vás neměl možnost s námi ty chvíle prožívat. Často je velmi snadné něco soudit, ale mnohem složitější to bývá opravdu prožít.

S vděčností, L.